UN 21-3-86

Eén op de zes Nederlanders gebruikt medicijnen voor psychische problemen

(Van een onzer verslaggevers)

UTRECHT — Eén op de zes Nederlanders gebruikt medicijnen tegen psychische problemen. De Klachten- en Adviesgroep Psychiatrie in Utrecht (KLAG), waar mensen met klachten over de geestelijke gezondheidszorg terechtkunnen, vindt dat een verontrustend groot aantal.

Volgens Moos Pozzo van genoemde hulporganisatie berusten nogal wat klachten van cliënten op die overmedicatie. Er wordt volgens haar te gemakkelijk met medicijnen gewerkt.

Er is Moos Pozzo van een geval bekend van een cliënt wiens speekselklieren door het slikken van medicijnen nauwelijks meer functioneren. „Cliënten zouden wat meer de kans moeten krijgen medicatie te weigeren".

In deze week van de psychiatrie is dat één van de problemen in de geestelijke gezondheidszorg die aan de orde komen. De week wordt zaterdag besloten met een Breingeindag in Tivoli aan de Oudegracht. Het thema is „Eigen verantwoordelijkheid in de psychiatrie".

Moos Pozzo denkt dat de „overdosis" aan psychofarmaca die in de geestelijke gezondheidszorg wordt uitgedeeld vooral een vorm van „kalm houden" is, symptoombestrijding. Er is volgens haar onvoldoende bereidheid en tijd om werkelijk aandacht aan patiënten te besteden. „De psychiaters met de minste aandacht voor hun patiënten schrijven de meeste medicijnen voor. De meeste cliënten van de KLAG zien nauwelijks een psychiater; enkele minuten per week is al veel. Het overige verplegend personeel heeft het ontzettend druk".

EENZAAMHEID

De eenzaamheid onder psychiatrische patiënten is doorgaans groot. Het is als met mensen in de gevangenis. Familie en kennissen willen er liever niet van weten. Daarbij komt dat de aandacht binnen de inrichting als magertjes wordt ervaren. In die sfeer komen er al gauw klachten over zaken als therapie. „Het is vaak meer tijdverdijf dan therapie. Breien hoort bijvoorbeeld tot de creatieve therapie. Terwijl veel arbeidstherapie hetzelfde werk is als wat in de gevangenis gebeurt, bijvoorbeeld lampjes inpakken of lollies op kleur leggen. Mensen die zich vrijwillig hebben laten opnemen verwachten toch wel wat meer na zo'n voor hun persoonlijke leven ingrijpende stap te hebben genomen. Wie therapie vanwege het onbenullige karakter ervan weigert krijgt het met de inrichting aan de stok. Veel cliënten weten trouwens niet dat ze het recht hebben zulke dingen te weigeren. Ik denk dat er vaker geweigerd zou moeten worden, misschien dat dit er toe bijdraagt de therapie zinvoller te maken".

Een andere vaak voorkomende klacht van cliënten is dat ze hun dossiers niet mogen inzien. daar de laatste tijd wat verbetering in geko doordat de op stapel zijnde wet op de privac mogelijkheid van inzage opent. „Er is alleen vervelende mits", zegt Pozzo, „de psychiater het vetorecht. Als hij vindt dat inzage in dossier niet goed is voor zijn patient kan hi hem weigeren. Wat niet goed is voor ieman voor velerlei uitleg vatbaar".

RECHTSPOSITIE

Elke donderdagavond tussen zes en acht h de KLAG spreekuur in haar pand aan de W straat 11-13. Wie niet zelf kan of wil komen tijdens het spreekuur ook bellen (030- 31 66 Het hoeft niet alleen te gaan over klachten ov behandeling. Ook andere zaken kunnen aa orde komen, zoals de rechtspositie van de ps atrische patient, nazorg, medicijnen, AWB nanciën, uitkeringen en ziekenfonds.

adres: DAAL-
NIEUWE STR. 21-23 UTRECHT

UITNODIGING

voor de feestelijke opening van het

WEGLOOPHUIS PSYCHIATRIE

vanavond, zaterdag 13 februari vanaf 20 uur openings **FEEST**

morgen, zondag 14 februari 's middags van 12-18 uur **OPEN HUIS**. het is dan de

DAG VAN DE PSYCHIATRIE

Erg veel zekerheid van de gemeente of we in het pand kunnen blijven zitten hebben we nog niet. Toch zijn we vanaf 14 februari geopend voor weglopers en wegloopsters uit de psychiatriese inrichtingen in en rond Utrecht. Het huis heeft een eerste opknapbeurt gehad. Er moeten nog wel wat dingen gebeuren, maar het is al best gezellig.

Voorlopig zullen er vrijwilligers en vrijwilligsters aanwezig zijn op vaste tijden. Van 12.00u tot 14.00u en van 17.00u tot 20.00u. Verder is er iedere woensdagavond een grote huisbijeenkomst voor alle bewoners en bewoonsters en vrijwilligers en vrijwilligsters.

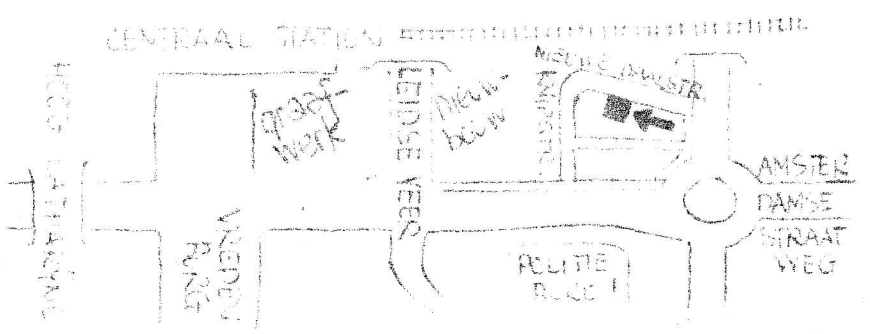

Geen rechtstreekse steun van provincie aan Wegloophuis

31 mei '83

(Van een onzer verslaggevers)

UTRECHT — Het Wegloophuis voor patiënten van psychiatrische inrichtingen in Utrecht zal nog een tijdje moeten wachten om zekerheid te krijgen over een provinciale subsidie. In september komt een voorstel voor 10.000 gulden steun per jaar in provinciale staten aan ds orde.

Dan zal ook moeten blijken op welke manier de provincie het Wegloophuis moet steunen. Een rechtstreekse subsidie aan het Wegloophuis lijkt weinig kans te maken. Maar uit de discussie in de provinciale commissie gezondheidszorg bleek maandag, dat er wellicht meer steun valt te verwachten voor een bijdrage in de huisvestingskosten voor de dakloze weglopers in de vorm van een garantie.

Een rechtstreeks financieel steunen van het Wegloophuis stuitte op principiele bezwaren bij met name het CDA en de VVD. CDA-woordvoerder G. Hazenkamp onerstreepte, dat het Wegloophuis de „onbetaalde rekening" is van de psychiatrische voorziening. Hij vreest ook, dat er op den duur doublures zullen ontstaan. Bezwaren heeft hij tegen de combinatie van hulpverlening en actievoeren van de stichting.

Mevrouw C. Kormelink (VVD) toonde veel sypathie voor het opvangen van dakloze mensen. Haar probleem was, dat er niet altijd iemand in het tehuis is voor die opvang en er ook nauwelijks sprake is van begeleiding. Principieel bezwaar had ze tegen het op deze wijze steunen van gevluchte patiënten voor wie een inbewaringstelling of terbeschikkingstelling geldt. Zij vroeg ook om meer garanties voor het contact met de verzorgende instelling.

ZORG

Haar fractiegenoot mevrouw Kortenhoff uitte haar zorg over het ontbreken van toezicht op zwaar gestoorden in het huis. Mevrouw Braams informeerde naar de aansprakelijkheid.

Mevrouw W. Sarvaas (D'66) zag het Wegloophus vooral als een overgangsfase naar een nieuwe voor van opvang van de patiënten.

Mevrouw M. van Stiphout (PvdA/PPR) wilde wel steun verlene aan de huisvesting van de dakloze gevluchte patiënten. Daarom zou het volgens haar beter zijn een garantie te verstrekken, waardoor het Wegloophuis als „dak boven het hoofd" van de vluchters zou kunnen functioneren.

Haar fractiegenoot L. Velders zei, dat hij „genuanceerd positief" tegenover het collegevoorstel stond.

Dut voorstel houdt in, dat er twee jaar lang een bedrag van ƒ 10.000 ter beschikking van het Wegloophuis wordt gesteld. Daaraan zijn wel voorwaarden verbonden: geen opvang van minderjarigen en tbr-patiënten.

UTRECHTS NIEUWSBLAD

2 5 MEI 1983

B. en w. Utrecht willen geen subsidie geven aan Wegloophuis

UTRECHT — B. en w. van Utrecht blijven erbij dat de gemeente de Stichting Wegloophuis niet moet gaan subsidiëren. Het college wil echter wel het standpunt van de meerderheid van de beroepschriftencommissie uit de gemeenteraad volgen en de stichting voor het lopende jaar een eenmalige garantie voor de exploitatie van haar pand aan de Nieuwe Daalstraat verlenen. Die garantie gaat tot maximaal *f* 5000.

De kwestie kwam in maart in de beroepschriftencommissie, nadat de Stichting Wegloophuis Psychiatrie Utrecht in beroep was gegaan tegen de beschikking van b. en w. van november vorig jaar om de stichting geen subsidie te geven. Het college had zijn bedenkingen tegen de manier van werken van de stichting, die overigens nooit eerder een gemeentelijke subsidie genoot.

De Stichting Wegloophuis vangt patiënten op, die om de een of andere reden uit een psychiatrische inrichting of een ziekenhuis zijn weggelopen. Het grootste gevaar van b. en w. destijds tegen het Wegloophuis was, dat dit patiënten helpt zich aan een psychiatrische behandeling te onttrekken.

De beroepschriftencommissie is unaniem van mening dat eigenlijk de provincie zou moeten zorgen voor subsidiëring van het Wegloophuis. De stichting richt zich immers, aldus de commissie, niet alleen of hoofdzakelijk op personen die uit een in de gemeente Utrecht gevestigde inrichting afkomstig zijn. Omdat de provincie kennelijk afwacht of de wegloophuizen zich zullen bewijzen, dreigt er volgens de commissie 'een gevaarlijke vicieuze cirkel' te ontstaan. Vandaar dat de gemeente naar de mening van de meerderheid van de commissie de stichting behulpzaam moet zijn om 1983 door te komen.

De Stichting Wegloophuis moet wel aan bepaalde voorwaarden voldoen, wil ze de gemeentelijke garantie krijgen. Ze mag ze geen personen opnemen die door de burgemeester op grond van de Krankzinnigenwet in bewaring zijn gesteld en over wier inbewaarstelling de president van de rechtbank nog niet heeft beslist. Verder mag de stichting geen patiënten opnemen die ter beschikking van de regering zijn gesteld en dient ze zo snel mogelijk contact op te nemen met de inrichting, waaruit de cliënt is weggelopen. Tenslotte moet het Wegloophuis de randvoorwaarden van de hoofdofficier van justitie in acht nemen.

Een minderheid van de beroepschriftencommissie is tegen de eventuele toekenning van de garantie van maximaal *f* 5000 vanwege onduidelijkheden in het beleid van de stichting. De gemeenteraad neemt waarschijnlijk donderdag een beslissing over het al dan niet verlenen van de garantie.

Voortbestaan wegloophuis bedreigd

'Wie bepaalt er wie gek is?'

UTRECHT – Praktisch alle woonhuizen zijn dichtgemetseld in de Nieuwe Daalstraat. In januari volgend jaar zullen de panden worden gesloopt en wordt de laatste bouwfase van Hoog Catharijne realiteit.

Bij het oversteken van de 1e Daalsedijk naar de Nieuwe Daalstraat wordt je even stil, de kleine wijk komt niet alleen somber over, het is in werkelijkheid allemaal even triest. En dan zie je opeens toch nog een bewoond pand, of liever gezegd twee. Het gaat om de woonhuizen op nummer 21 en 23. Op de geval staan de woorden: Psychiatrie? Nee bedankt! We hebben het over het Wegloophuis Psychiatrie Utrecht dat onderdak kan bieden aan zes mensen.

Wat is eigenlijk precies een Wegloophuis, wat voor soort mensen wonen daar, hoe en via wie komen zij daar terecht en waar kunnen de bewoners terecht na de sloop van het enige dak dat zij boven hun hoofd hebben? Groot Utrecht sprak over het ontstaan van het Wegloophuis en het functioneren hiervan met vrijwilligers, ook werd er gesproken met bewoners die bereid waren „hun verhaal" te vertellen. Aangezien er op één lijn wordt gedacht en gewerkt door de vrijwilligers wat betreft het helpen en steun geven aan de bewoners, werd van beide zijden verzocht in dit verslag géén namen te noemen. Niemand is de baas, steeds weer wordt er samen aan gewerkt de bewoners in de maatschappij te laten meedraaien.

Wegloophuis

Je bent opgenomen in een psychiatrische kliniek en hebt klachten over het verblijf of de behandeling, je wilt hoe dan ook weg uit de inrichting maar weet niet waar je naartoe moet gaan. Het Wegloophuis wil mensen die de psychiatrie ontvluchten een tijdelijk dak boven hun hoofd geven. Er wordt gezocht naar andere mogelijkheden wat betreft opvang en wonen, aangezien uit ervaringen is gebleken, dat er in de psychiatrie veel veranderd moet worden.

Bij aankomst van een „wegloper" vindt een gesprek plaats met de vrijwilligers. Gevraagd wordt naar de reden van het vluchten en waar de nieuwe bewoner vandaan komt. Er wordt verder gesproken over de wederzijdse verwachtingen. Zodra besloten wordt dat vestiging in het pand kan plaatsvinden wordt de sleutel van de voordeur overhandigd. Iedere bewoner heeft een eigen kamertje, verder is er een gemeenschappelijke keuken en een ontspanningsruimte om samen te komen.

Kosten

Het Wegloophuis wordt draaiende gehouden door veertien vrijwilligers, iedere middag zijn er zéker twee aanwezig om de bewoners te helpen bij het zoeken naar vrijetijdsbesteding, studiemogelijkheden, andere woonruimte en dergelijke. Tijdens de andere uren is er altijd iemand telefonisch voor hen bereikbaar. In het Wegloophuis kan men drie maanden blijven, uitzonderingen daargelaten. Het tijdelijke adres moet worden gezien als tussenweg naar zelfstandig wonen. De Gemeente steunt het Huis met een subsidie van tienduizend gulden per jaar, hetgeen ieder jaar opnieuw door het College wordt bezien. De bewoners van het Wegloophuis betalen tien gulden per dag huur. Eetgeld wordt door henzelf bekostigd.

De bewoners richten hun eigen kamertje in met de weinige spullen die zij bezitten. De inrichting van het huis laat op het eerste gezicht veel te wensen over. Ook de hygiëne van de woningen laat je bij binnenkomst schrikken. Vrijwilligers zeggen dat er in de praktijk op wordt toegezien dat de bewoners éénmaal per week schoonmaakdag houden. Door de aankomende sloop is het enthousiasme daarvoor teruggelopen tot nul komma nul.

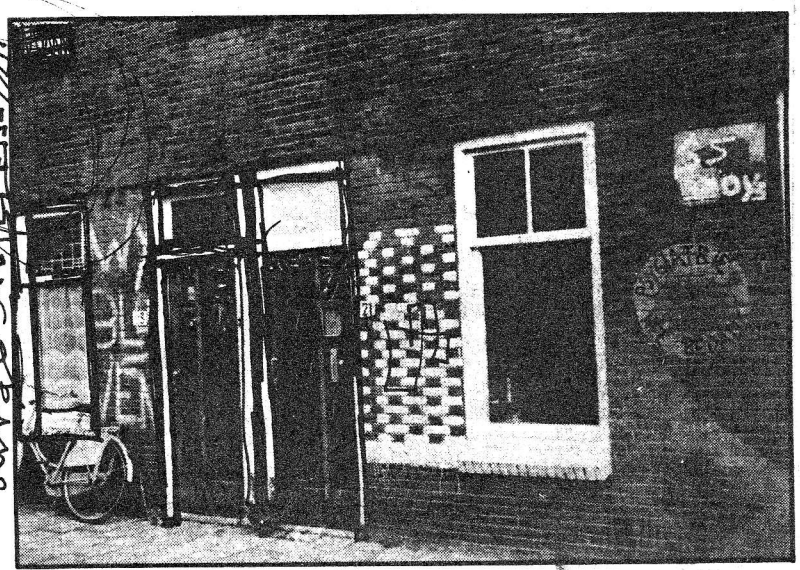

* *Nieuwe Daalstraat 21-23, een trieste aanblik.*

Eigen verhaal

Eén van de vrouwelijke bewoners vertelt haar verhaal, het geeft een indruk hoe en waarom zij bij het Wegloophuis is terechtgekomen. Het gaat om een uitzonderingsgeval. Sinds 1982 is de vrouw woonachtig in de Nieuwe Daalstraat aangezien er nog geen onderdak elders is gevonden. Na enkele maanden opgenomen te zijn geweest in een psychiatrische inrichting werd de bewoonster na te zijn weggelopen via de Raad voor de Kinderbescherming naar het Wegloophuis doorverwezen. De vrouw was uit de kliniek gevlucht omdat zij het niet eens was met de medische behandeling, arbeidstherapie werd voor haar afgeschaft zonder reden. Dat maakte haar ontzettend boos, omdat ze dat juist zo graag deed. Kort na dit incident zag zij hoe een grote man door de verpleger werd gestraft. Veel te zwaar, volgens de vrouw. Al vechtend stortte zij zich op het personeel om de man te verdedigen.

Binnen enkele minuten werd zij in de separeercel gezet. Op dat moment besloot de bewoonster weg te lopen.

Overtuigend vertelt zij dat ze door de sfeer en de omgeving van de inrichting steeds meer het gevoel kreeg knettergek te worden. In het Wegloophuis kan zij naar buiten gaan wanneer ze wil. Ze kan eigen spulletjes regelen met behulp van de vrijwilligers. De vrouw kwam in een inrichting doordat zij drugs had toegediend gekregen die totaal verkeerd reageerden op een aanwezige allergie. Daarvoor had zij nog nooit iets te maken gehad met psychiatrie.

Vrijwilligers

De vrijwilligers van het Wegloophuis leven net zoals de bewoners van een uitkering of studiebeurs. Zolang zij nog geen baan hebben wordt alles in het werk gesteld om de weglopers zo optimaal mogelijk te helpen bij het functioneren in de maatschappij. Eén van de vrijwilligers vertelt dat er onderling veel wordt gesproken over „gekte". Wat is gek zijn, waar ligt de grens? Altijd zijn het de normalen die bepalen wat abnormaal is. Maar wie zijn zij om dat vast te stellen? Als mensen in het verleden iets meegemaakt hebben en tijd nodig hebben om weer mee te draaien behouden ze altijd het stempel van „gek". Psychiatrische inrichtingen zijn voor deze mensen ziekmakend, men gaat in een kliniek aangepast leven. Hier kan men terecht als er redelijk met geld kan worden omgegaan. Een zekere zelfstandigheid is noodzakelijk, verslaafden aan de heroïne worden niet toegelaten.

Na de sloop

De Gemeente heeft herhaaldelijk te kennen gegeven er op uit te zijn het werk van de Stichting te laten voortbestaan. Januari komt steeds nader en het begint er op te lijken dat er vóór die tijd geen geschikte herhuisvesting gevonden zal zijn. Medewerkers en bewoners van het Wegloophuis hebben verscheidene instanties verzocht steunbrieven voor hen te zenden aan de verantwoorde wethouders en ambtenaren. De vrijwilligers laten de bewoners onder géén voorwaarde in de steek. Als uiterste middel zal men overgaan tot het kraken van een pand.

Moeilijke tijden breken aan voor het Wegloophuis, bij het verlaten van het pand loopt de verslaggeefster tegen een affiche aan, waarop staat: „Ooit een

IEDERE WEEK WEER VEEL NIEUWE MODE EN ALTIJD VERGELIJKBAAR VOORDELIGER
PHILIPOOM
ZIE DE ADVERTENTIE ELDERS IN DIT BLAD

Gekkenbelangengroep verbetert positie psychiatrische patiënt

GU 26-5-81

UTRECHT- Nog steeds leeft bij de meeste mensen het idee, dat wanneer iemand gek doet, hij ook wel ziek zal zijn. Al te vaak ziet men niet in, dat de omgeving van zo iemand alle aanleiding kan geven tot dat gedrag en dat er eerder in die omgeving dan in die persoon iets veranderd moet worden. De Gekkenbelangengroep probeert in dit vastgeroeste beeld een verandering aan te brengen.

De Gekkenbelangengroep (GBG) is een Utrechtse organisatie, die in 1973 werd opgericht met als doelstelling de verbetering van de positie van de psychiatrische patiënt, zowel binnen als buiten de inrichting. Jochem Beetsma, één van de leden van de groep, vertelt er het volgende over:

„De groep is ontstaan uit de wirwar rondom de bezetting van de zwakzinnigeninrichting Dennendal in Den Dolder in 1973. Een paar mensen, die toen op het JAC werkzaam waren, kwamen tot de conclusie, dat er binnen de psychiatrie een boel misstanden waren en dat deze nodig eens aan het licht moesten worden gebracht. De beste manier, om dit te bereiken, bleek het begeleiden van de mensen, die deze misstanden aan den lijve ondervonden hadden. In eerste instantie hebben de leden van de GBG zich dan ook vooral op de conflicten, die in Dennendal en de Willem Arntzhoeve lagen. De hoofdmoot van de groep bestond in die tijd uit ex-patiënten, die vooral elkaar wilden helpen om op de been te blijven in de maatschappij en een nieuwe opname te voorkomen.

Studenten

De laatste jaren bestaat de groep echter hoofdzakelijk uit studenten en mensen van het JAC en is men zich geleidelijk meer gaan richten op voorzieningen voor (ex)patiënten buiten de inrichting.
Momenteel houdt de groep zich hoofdzakelijk bezig met de volgende zaken:

- Samen met mensen van de Cliëntenbond, van Release en van het Narrenschip is een groep opgericht, die de mogelijkheden van een wegloophuis bekijkt. Dit moet een toevluchtsoord worden voor patiënten, die zich binnen een inrichting niet op hun plaats voelen, maar die nog niet op eigen kracht weer aan de slag kunnen gaan in de maatschappij.
- In samenwerking met de Cliëntenbond en de wetswinkeliers van het WA-huis is een klachtenadviesgroep opgesteld voor de registratie en behandeling van klachten of vragen met betrekking tot de psychiatrische hulpverlening.
- Als één van de 23 belangengroeperingen, die samen de landelijke werkgroep krankzinnigenwet vormen, bestudeert de GBG de mogelijkheden, om tot een aantal wettelijke waarborgen te komen voor de rechtspositie van de psychiatrische patiënt.
- Tenslotte werkt de GBG aan plannen, om het bestaande aantal tussenvoorzieningen uit te breiden. Deze moeten een schakel vormen tussen de inrichtingen en de samenleving en hier krijgen de ex-patiënten gelegenheid om zich geleidelijk aan te passen aan het alledaagse leven. Ook zouden hierin de mensen onderdak moeten kunnen vinden, die in de maatschappij dreigen vast te lopen, maar voor wie opname in een inrichting een te radicale maatregel is."

veel werk

Het is wel duidelijk, dat er met al deze activiteiten veel werk aan de winkel is voor de GBG. Meer, dan de huidige zes leden op eigen houtje aankunnen. Daarom moet nog eens benadrukt worden, dat ieder, die zich aangetrokken voelt, om een steentje bij te dragen aan dit vrijwilligerswerk, inlichtingen kan vragen op de wekelijkse vergadering van de GBG. Deze worden iedere maandag van 16.00 tot 18.00 uur gehouden in het gebouw van het JAC, Oude Gracht 371, op hetzelfde tijdstip telefonisch te bereiken via 313824.

Maarten van Stokkum

Utrecht steunt 'Wegloophuis'

27 mei 83

UTRECHT — De Stichting Wegloophuis Psychiatrie Utrecht krijgt van de gemeente voor dit lopende jaar een garantie van maximaal ƒ 5.000 voor de exploitatie van haar pand aan de Nieuwe Daalstraat. De gemeenteraad besloot dit donderdag met twintig stemmen voor en achttien tegen. De tegenstemmen kwamen van de fracties van het CDA en de VVD.

De beroepschriftencommissie uit de Utrechtse raad adviseerde over te gaan tot het geven van de garantie, nadat b. en w. in een eerder stadium een subsidie-aanvraag van de stichting hadden afgewezen. Het college had verschillende bezwaren tegen de manier van werken van het Wegloophuis, dat weggelopen patiënten uit psychiatrische inrichtingen en ziekenhuizen opvangt.

De nu verleende garantie zorgt ervoor dat de stichting in ieder geval 1983 doorkomt. Het CDA en de VVD konden zich niet met het besluit verenigen vanwege allerlei onduidelijkheden in de werkwijze van het Wegloophuis. Bovendien zijn deze fracties van mening dat de provincie de eerst aangewezene is om dit project te steunen. Mevrouw M. Versnel (D'66) zei te hopen dat de provincie het voorbeeld van de gemeente Utrecht zal volgen en overgaat tot het verlenen van subsidie.

Weglopers psychiatrie krijgen kans in huis

(Van een onzer verslaggevers) UTRECHT - Nog dit jaar hopen medewerkers en bewoners van het „Wegloophuis Psychiatrie" aan de Waterstraat met een „zelfstandig wonen project" te beginnen. Daar is één woonhuis voor nodig, waarin vier of vijf mensen kunnen leven. Veel van de tijdelijke bewoners van het wegloophuis kunnen namelijk geen geschikte woonruimte vinden, als ze eenmaal het wegloophuis verlaten.

Het „Wegloophuis Psychiatrie" biedt tijdelijke huisvesting aan mensen, die een psychiatrische inrichting zijn ontvlucht, omdat ze niet meer tegen de dwang en de sfeer in een dergelijke inrichting kunnen. Vrijwilligers begeleiden de weglopers. Het wegloophuis doet niet alleen aan het opvangen van deze mensen, maar stelt ook de misstanden in de inrichtingen aan de kaak, met het doel het denken over psychiatrische behandelingen te veranderen.

Tijdens het verblijf in het wegloophuis aan de Waterstraat hebben ze de tijd om zich te oriënteren op andere huisvesting. Hans Ossebaard, medewerker van het huis, vertelt dat het voor veel van de bewoners echter heel moeilijk is geschikte huisvesting te vinden. „Mensen die zelfstandig een kamer willen gaan huren, krijgen zelden een kamer, omdat verhuurders vooroordelen hebben tegen mensen met een psychiatrisch verleden.

Voor anderen, waarvoor zelfstandig wonen te hoog gegrepen is en die begeleide huisvesting willen of samen met anderen willen wonen, blijken in de praktijk nauwelijks mogelijkheden te zijn. We hebben talrijke instellingen en organisaties bezocht, maar onze mensen voldoen vaak niet aan de eisen, die zij stellen".

GEWONE STRAAT

Een gezinswoning in een gewone straat, niet in een flatbuurt of op een industrieterrein. Dat zoekt het wegloophuis nu. Het pand wordt gehuurd door de bewoners zelf, de medewerkers van het wegloophuis begeleiden hen voorzover dat nodig is. Belangrijker dan die begeleiding is echter het samenwonen met andere mensen, die een verleden in de psychiatrie hebben, die elkaar steunen en een eigen vrienden en kennissenkring opbouwen.

Er zijn, volgens Boy Lelieveld, vrijwilliger bij het wegloophuis, twee manieren om aan een dergelijk pand te komen. „We kunnen een hypotheek gaan afsluiten en een huis kopen. De Triodosbank in Zeist, een bank, die uit idealistische overwegingen dergelijke projecten als de onze steunt en niet alleen naar de winst kijkt, staat niet onwelwillend tegenover het verlenen van een hypotheekbedrag. Ze zijn bereid risico's met leningen te nemen. Maar een andere mogelijkheid is het huren van een huis van de gemeente Utrecht. Die tweede mogelijkheid is voor ons uiteraard aantrekkelijker".

SUBSIDIE

Het wegloophuis heeft dit jaat dertigduizend gulden van de provincie Utrecht gekregen, als eenmalige subsidie. De provincie besluit volgend jaar of het wegloophuis voor vijf jaar gesubsidieerd gaat worden. De gemeente Utrecht steunt het huis niet met geld, maar heeft het in december van 1984 wel mogelijk gemaakt deze instelling van een oud afbraakpand in de Nieuwe Daalstraat kon verhuizen naar het pand aan de Waterstraat. Daar huisde tot die maand de stichting Waterstraat, het voormalige slaaphuis, die door bezuinigingen van de gemeente genoodzaakt was dit pand te ontruimen.

Hans Ossebaard: „De gemeente staat naar ons idee niet negatief tegenover ons plan voor een vervolg-huisvesting. We merken de laatste tijd toch al dat de alternatieven die wij voor de prychiatrie aandragen veel beter vallen dan in het verleden. Dit pand aan de Waterstraat hebben we ook grotendeels te danken aan de entousiaste inzet van G. Hoek, van het bureau volksgezondheid bij de gemeente".

Het wegloophuis wil heel snel de mogelijkheid hebben voor expsychiatrische patienten om zelfstandig te wonen. Een huis is zelfs nog te weinig. Voor de lange termijn wil het wegloophuis proberen een tweede huis voor haar bezoekers te krijgen. Boy Lelieveld: „Want we zijn dan wel een alternatief voor de gevestigde psychiatrie, het gevaar bestaat dat we ook een verlengstuk van die psychiatrie worden. Mensen die hier komen, blijven immers in de sfeer van psychiatrie zitten en juist daar moeten de meesten uit, om succesvol een normaal leven te kunnen opbouwen.

de stroom uit België kan niet worden gesteld, afhan- van het aantal inschrijvin- n ons land. Minister Deet- (onderwijs en wetenschap- heeft zijn instemming be- met de samenwerkingsover- nst.

fwachting van nadere regel- is de inschrijving aan de universiteit vooralsnog ge- voor in het buitenland wo- studenten. Voor studenten elgië wordt hierop echter tzondering gemaakt.

zers niet abinet

eh hebben verdiept in de dologie van de Geneeskun- bekend zijn met de achter- en van alternatieve genees- . De leden zijn benoemd op van hun persoonlijke des- gheid en niet als vertegen- iger van een groepering of satie.

der Reijden antwoordt dat organisaties van alternatie- eeswijzen wel vrij staat aan dres te reageren op de ad- vraag die aan de Gezond- aad is gedaan. (ANP)

hter stelt erbetaalde w in gelijk

NSTAD, 21 juli — De chter in Zaanstad heeft dat de Stichting centrum lerwijsbegeleiding Zaan- ich schuldig heeft ge- n indirecte discriminatie werkneemster, de 49-ja- ouw R. Pot uit Amster- r in te schalen dan haar e collega's met gelijke en ervaring. Kantonrech- ouw mr. M. A. J. Ta- ermondt-Oostvogels be- h hierbij op de Wet Ge- ndeling.

het tussenvonnis van heeft de stichting met lwijze een onrechtma- gepleegd jegens haar er. (ANP)

Uiting van protest tegen beleid met structureel geweld

Psychiater is bezuinigingen beu

Door LEX VELDHOEN

VOGELENZANG, 21 juli — „Het is al schandelijk als een computer wegens bezuinigingen de lopende band beheerst en het personeel ontslagen wordt. Maar in een bedrijf hoeft dat niet te betekenen dat het produkt eronder lijdt. In de gezondheidszorg ligt dat anders: het produkt — de mens — voelt die bezuinigingen wel degelijk",

Psychiater Frank van Ree, plaatsvervangend eerste geneeskundige van het psychiatrisch ziekenhuis Vogelenzang in Bennebroek, wordt door velen en zichzelf beschouwd als iemand die de psychiatrie van binnenuit wil veranderen. Per 1 oktober legt hij zijn functie als eerste geneeskundige neer. Hij blijft alleen part-time verbonden aan Vogelenzang als opleider.

„Weglopen heeft geen zin, maar protesteren werkt op dit moment ook niet meer. Als ik zo door blijf gaan, word ik een soort Don Quichote, of je legt je erbij neer en gaat kruipen; je wordt corrupt. Ik kwam ook in een loyaliteitsconflict naar de werkers. Ik moet stukken ondertekenen die ik niet wil ondertekenen, bijvoorbeeld voor isolatie, terwijl ik daartegen ben. Ik lig er wakker van, maar ik lig thuis in bed, terwijl iemand anders intussen wel in de isoleer lig. En dat voornamelijk door personeelsgebrek.

„De kwestie met de leerlingverpleegkundige op Vogelenzang die weigert te isoleren speelt daarin geen rol. Ik had mijn besluit toen al genomen. Wel een andere kwestie, die tot een conflict binnen Vogelenzang leidde: een zeer oud paviljoen was afgekeurd door de inspectie. We wilden nieuwe, kleinere eenheden, maar daar was volgens de overheid geen geld voor. We mochten wel een minder ingrijpende renovatie uitvoeren, als we het snel deden."

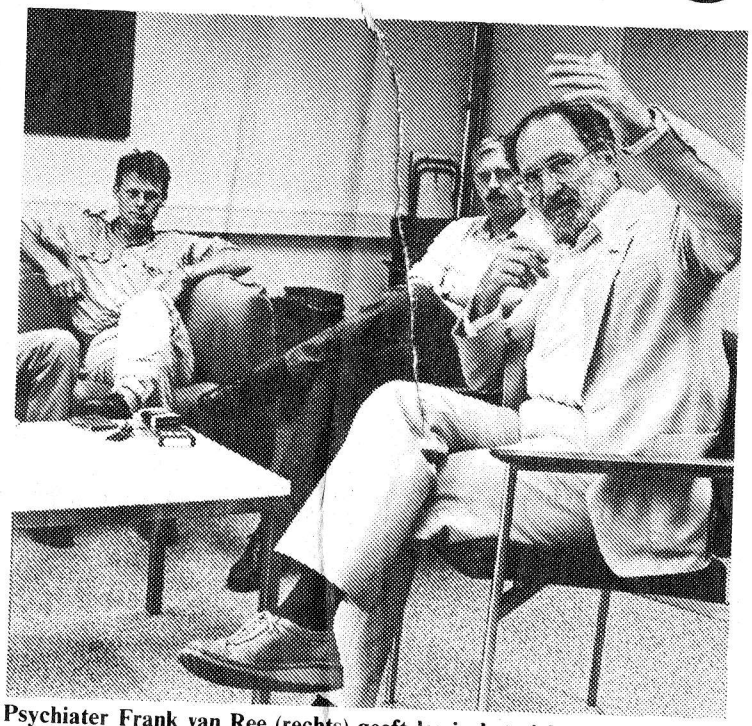

Psychiater Frank van Ree (rechts) geeft les in het ziekenhuis Vogelenzang in Bennebroek. (Foto Bert Verhoeff)

Spanningen

„Je weet dat zoiets een hoop spanningen geeft bij personeel en patiënten, maar het leek ons uiteindelijk toch de minst slechte oplossing. De cliënten spanden toen een kort geding aan. De rechter oordeelde, dat de planning wel door mocht gaan, maar vertraagd. Dat is iets wat we zelf ook wilden, maar we werden door de overheid gemangeld: snel of helemaal niet.

„Ik wil niet langer meewerken aan de uitvoering van zo'n beleid. De grens is te ver gekomen. De druk op de inrichtingen wordt steeds groter. De beleidmakers zeggen bijvoorbeeld ook dat ze de eerstelijnszorg willen versterken, zodat minder mensen opgenomen worden, maar het is een leugen, want tegelijktijd wordt de eerstelijn afgebroken; kijk maar naar de gezinsverzorging. Verder werken de RIAGG's (regionale instellingen ambulante geestelijke gezondheidszorg) tot nog toe alleen maar versterkend wat opnames betreft, heb ik de indruk. Moet je zo'n beleid blijven steunen?"

Strategie

Van Ree geeft de strijd niet op, maar het is tijd de strategie te veranderen: „Protesteren heeft geen zin meer. Dat zie je op allerlei niveaus: de meerderheid is tegen kruisraketten, maar de regering probeert ze op een andere manier toch binnen te halen. Er is een brede maatschappelijke discussie over kernenergie geweest, die schatten heeft gekost, maar de conclusie schuift men terzijde. Voor mij is op dit moment mijn standpunt over psychiatrie en hulpverlening uitdragen en doorgeven via de opleiding de enige manier. Je uitspreken is de enige mogelijkheid, maar dat vind ik ook een verplichting, je verantwoording".

Van Ree gaat ook lesgeven bij een opleiding hbo voor therapeuten. Eind dit jaar komt een boek uit van zijn hand: „Het gaat over iemand die opgenomen is geweest. Naar aanleiding van zijn levensgeschiedenis wordt aangetoond, hoe vervreemdend de psychiatrie werkt. En hoe anders het werkelijke leven van iemand is, zo anders dan hulpverleners kunnen voelen".

Volgens Van Ree staat die vervreemding in de psychiatrie niet op zichzelf: „In de taal, de politiek en de techniek is hetzelfde gaande. Voor de economische crisis, was er al een morele crisis. Politici zijn een horde gemaskerde mensen.

„Er heerst een vuil klimaat, dat door fatsoenlijk taalgebruik wordt verhuld. Ik word er beroerd van; mensen als Lubbers voeren een beleid waarvan de motivatie niet klopt, en dat wordt gemaskeerd met mooie woorden. Een van de grofste voorbeelden is, dat neutronenbommen 'schone bommen' werden genoemd. Als je ziet hoe astronomisch veel geld en energie worden gestopt in de bewapening. Daar hadden we het hele probleem waar de Derde wereld mee zit al kunnen oplossen. Het geld en de technologie zijn er om woestijnen vruchtbaar te maken, maar in plaats daarvan verrijken we ons aan de derde wereld, terwijl mensen daar creperen; dat is regelrechte moord.

Crisis gaande

„Er is een crisis gaande met als elementen de humanisering, verafstandelijking en vertechnologisering. Dat zie je in de psychiatrie, maar ook in zoiets onomkeerbaars als de druk op de knop; vrijgestelde machines beslissen over de mensheid, terwijl dat allesvernietigend kan werken.

„Bij een dusdanig beleid met structureel geweld schaam ik me leidinggevende functies te bekleden. Ik denk, dat ik er op een andere manier nog wel iets tegen kan doen, door midden van lesgeven en publiceren".

heroïne te g
stuur, dat he
heeft tegen
meentebestuu
denkt. Het v
dragsregels v
staat, dat elk
tiënt moet str
adequate beha
beroepsgenote
Heroïneverst

WIJ
UE

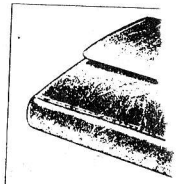

1 Mapje me
en sc

Wellicht
krant leest met o
taalgebruik. Met
NRC Handelsblac
Nog bete
In dat geval geven

Ik heb cadeautje
Naam nieuwe ab
Adres: _____
Postcode en plaat
Tel.nr. i.v.m. contr
De nieuwe abonn
gratis en neemt a
☐ jaarabonneme
abonnee maakt r
Naam: _____
Adres: _____
Postcode en plaa
NRC
Advertentie uitk
zenden aan: NRC
nummer 1168, 30

WETSWINKEL OVER WA HOEVE:

„Weggelopen patiënt heeft recht op hulp"

(Door Rien Klijn)

UTRECHT/DEN DOLDER — „Wij wijzen patiënten, die weggelopen zijn of willen weglopen uit de gesloten afdeling van de Willem Arntsz Hoeve op de consequenties, die dat met zich meebrengt, n.l. de mogelijkheid, dat zij opgepakt en teruggebracht worden. Als ze zijn weggelopen geven wij hen wel advies. Wij zorgen niet voor onderdak, maar sturen hen door naar een instantie, die daarvoor zorgt".

Dat zegt Rolf Boys, de woordvoerder van de KLAG (Klachten- en Adviesgroep Psychiatrie) in Utrecht, die de wetswinkel op het terrein van de WA Hoeve in Den Dolder heeft gesloten na een conflict met de directie van dit psychiatrisch verzorgingstehuis, over de bijstand aan patiënten.

Directeur Vercauteren van de WA Hoeve zegt de gesloten afdelingen Eykman en Boerhaave voor de wetswinkel gesloten te houden, omdat hij geen inmenging wenst in de psychiatrische behandeling van de patiënten.

„Het is onze verantwoordelijkheid", zegt Vercauteren, „dat wij patiënten voor wie een rechterlijke machtiging is aangevraagd en door de rechtbank is verkregen niet alleen dienen op te nemen maar hen ook die behandeling te geven die zij gezien hun toestand van ons mogen verwachten".

„Mooi geformuleerd", zegt Buys, „maar de directie moet zich wel realiseren dat er ook patiënten zijn die niet zo tevreden zijn met de behandeling".

„Patiënten ervaren het gedwongen langdurig inpakken van tentharingen niet altijd als de juiste behandeling. Daarbij hebben ze weinig mogelijkheden om iets te veranderen aan dat „alternatieve systeem", zoals Vercauteren dat noemt, waardoor ze besluiten weg te lopen. De uiterst krampachtige houding van de directie ten aanzien van het probleem van weglopen duidt volgens ons op een kortzichtige visie op de werkelijke effecten van hun, zoals zij dat noemen „gesloten, overzichtelijk en controleerbaar systeem".

In het begin heeft de wetswinkel een tijdje toegang gehad tot de gesloten afdeling Eykman. Dat werd verboden toen de wetswinkel een weggelopen patiënt ondersteunde.

RECHT

„Dat hoort", zegt een van de medewerksters van de wetswinkel, „tot onze taak. Iedereen heeft recht op (rechts)bijstand".

„Directeur Vercauteren denkt daar anders over. „We stoppen ermee omdat wij niet langer de schijn ophouden, dat op de W.A. Hoeve de klachtenregeling goed georganiseerd is".

„Drie jaar", zegt Buys, „hebben we vergeefs gevochten om toegang te krijgen tot de gesloten afdelingen. Juist daar zitten de patiënten die het meest behoefte hebben aan (rechts)hulp. Door ermee te stoppen wordt er aan de patiënten in ieder geval duidelijkheid geschapen. We zouden door onze aanwezigheid alleen maar valse verwachtingen wekken".

De KLAG zal vanuit de winkel in Utrecht proberen de patiënten van de Willem Arntsz Hoeve zo goed mogelijk bij te staan.

NRC 30 sept '85

Ministerie van volksgezondheid volgt ontwikkeling met belangstelling

Alternatieve psychiatrische hulp wint terrein

Door onze redacteur
MARKUS MEULMEESTER

's-HERTOGENBOSCH, sept. — Heel bescheiden komen in Nederland de alternatieve kleinschalige voorzieningen voor mensen met psychische problemen van de grond. Naast de bijna tachtig gevestigde psychiatrische inrichtingen in ons land zijn er sinds kort ongeveer vijf kleinschalige projecten waar mensen met geestelijke moeilijkheden terecht kunnen zonder in het „keurslijf" van een inrichting te geraken. De mensen die bij deze alternatieve mogelijkheden aankloppen zijn mannen of vrouwen die in een inrichting dreigen te worden opgenomen of uit een inrichting zijn ontslagen en weer een weg in de maatschappij proberen te vinden.

„Ongeveer vijfenzeventig procent van de mensen die hier komen, heeft in een inrichting gezeten. De anderen zijn via een huisarts bij ons beland", zegt coördinator en maatschappelijk werker D. Schuurman van de stichting Ruggesteun in Den Bosch. De stichting heeft enkele weken geleden als proefproject van het ministerie van WVC voor een periode van drie jaar een subsidie van een ton per jaar gekregen.

Schuurman: „Wij hebben gekozen voor een aanpak die door de mensen zelf wordt gedragen. Wij werken met zogeheten steungroepen van niet meer dan negen mensen die op een vast tijdstip in de week bij elkaar komen. De meeste mensen die hier komen hebben problemen met het sociaal functioneren — te veel gebruik van medicijnen, drugs, alcohol, maar ook werkloosheid, eenzaamheid — en kunnen zich moeilijk handhaven in de samenleving. Er zijn er ook die genoeg hebben van de therapieën in de inrichtingen en daar een weerstand tegen hebben ontwikkeld".

Lidmaatschap

De mensen die aan het project meedoen doen dat op vrijwillige basis en betalen een lidmaatschap van tien gulden per maand. „Ze komen dus niet als patiënt binnen maar als lid", zegt Schuurman die met nadruk zegt dat het project geen verlengstuk van de psychiatrie is. Overigens wordt er wel samengewerkt met twee psychiatrische ziekenhuizen en de Regionale instellingen voor ambulante geestelijke gezondheidszorg (Riagg).

In het kleinschalige project begeleiden vrijwilligers de steungroepen en stimuleren de activiteiten. Schuurman: „In die groepen mag je vertellen wat je wil, je moet niks. Als je niet wil praten kan dat ook. Als er iemand zonder kennisgeving niet op komt dagen proberen we te achterhalen waarom hij niet is gekomen. Op die manier trachten we toch contact te houden. Soms is er iemand die een gedicht voor wil dragen, nou dat kan. Dat kan ook wel eens problemen geven wanneer er iemand in de groep roept dat gedichten hem niets zeggen".

Behalve steungroepen wil Ruggesteun ook een ontmoetingsplaats zijn waar de leden de hele dag terecht kunnen en een lunch kunnen gebruiken. „Wij hopen binnenkort ook 's avonds open te gaan", vertelt Schuurman. Wel heeft de coördinator kritiek op de Bossche huisartsen die mensen eerder naar een psychiatrische inrichting verwijzen dan naar het project. „We gaan de artsen persoonlijk benaderen om ze voor ons project warm te maken".

In het afgelopen jaar hebben zestig mensen in de leeftijd variërend van 28 tot 40 jaar bij het project aangeklopt. „Daar zat van alles bij zoals bijvoorbeeld een huisvrouw, badmeester, ingenieur en onderwijzeres", zegt Schuurman die daarmee aangeeft dat psychische problemen niet aan beroep, opleiding of leeftijd gebonden zijn.

Op dit ogenblik zijn ongeveer 20.000 mensen in psychiatrische ziekenhuizen opgenomen. Met ruim 26.000 personeelsleden die in de inrichtingen werken kost de geestelijke volksgezondheid circa twee miljard per jaar. Uit onderzoek is gebleken dat ruim 44 procent van de psychiatrische patiënten langer dan vijf jaar in een inrichting verblijft.

Experimenten in de geestelijke volksgezondheid met de opvang van mensen die moeite hebben hun draai in de samenleving te vinden, worden op het ministerie van volksgezondheid in deze tijd van bezuinigingen dan ook met belangstelling gevolgd. Op het ministerie staat men vooralsnog niet negatief tegenover het begeleiden van mensen buiten de psychiatrische inrichtingen. Begin dit jaar heeft staatssecretaris Van der Reijden de Tweede Kamer toegezegd een notitie over de financiering van dagopvang voor mensen met geestelijke problemen te maken.

De medisch socioloog dr. A. C. A. van den Hout die bij het sociologisch instituut van de universiteit van Nijmegen onderzoek verricht op het terrein van de geestelijke volksgezondheid gelooft dat kleinschalige opvang van mensen met psychische problemen opname of hernieuwde opname in een inrichting kan voorkomen. Over de zelfhulpprojecten zoals bijvoorbeeld Ruggesteun in Den Bosch, de Uitrichting in Nijmegen, de Werkschuit in Amsterdam, de Loopplank in Zutphen en de Kardinaal De Jongstichting in Breda zegt hij: „Deze ontwikkeling verdient de aandacht. Alleen het punt is dat dit soort projecten met een minimale subsidie moeten bewijzen dat het goed is. Ze werken financieel marginaal. Om te kunnen beoordelen of dergelijke projecten goed draaien moeten ze natuurlijk optimaal kunnen functioneren".

Beroepskrachten

Overigens gelooft Van den Hout die voor een onderzoek ruim vijfhonderd psychiatrische patiënten een jaar volgde dat de zelfhulpprojecten op beroepskrachten een beroep moeten nen doen. Een ontwikkeling hij hier en daar ook wel si leert. Dat is volgens hem een wijzing dat de kleinschalige jecten op de lange termijn eens duurder uit zouden kur vallen dan nu wordt aangenom

De onderzoeker wijst er op psychiatrische inrichtingen al dagbehandelingen zijn begon Ook zijn er al huizen in gebr waar patiënten onder professio le begeleiding zelfstandig kun wonen. De dagopvang zal volg Van den Hout nooit een volled vervanging voor de inricht kunnen betekenen omdat die v zware chronische gevallen alt nodig blijft.

Bij ontslagen patiënten gaat volgens de medisch socioloog het herstel van de functionerin mogelijkheden. „Veel patiënt verlaten de inrichtingen met advies medicijnen te gebruik Die medicijnen hebben dan va weer een versuffende werki waardoor de patiënten door omgeving dan ook weer niet de actiefste typen worden gezie Dat kan ook weer een stigmatis rend effect hebben".

Uit het door hem gehouden o derzoek bleek dat 31 procent v de mensen binnen het jaar we werden opgenomen. Van d Hout: „Dat klopte wel enigszi met de landelijke gegevens waa uit blijkt dat meer dan de hel van de patiënten opnieuw in ee inrichting terechtkomt. In mi onderzoek was iemand die binne het jaar zes keer ontslagen was e zes keer weer opgenomen wer Vaak komt het ook voor dat me sen zich weer vrijwillig laten o nemen omdat ze zelf ervaren da het niet gaat".

Charlotte: „Ik ben zestien jaar opgenomen geweest en ben daardoor al mijn vrienden en kennissen kwijtgeraakt. Zelfs mijn man en kinderen zijn onbereikbaar voor me. Op sommige momenten voel ik me erg alleen en eenzaam. Opname dreigt dan. De groep van Ruggesteun geeft me het gevoel mensen om me heen te hebben".*

Hans: „Nadat ik drie weken opgenomen was geweest wees mijn huisarts me op de alternatieve voorziening. Ik voelde me lusteloos en passief. Langzaam uitte ik me steeds meer. Het was prettig mensen naast me te hebben die ook iets over zichzelf vertelden. Tegelijkertijd voelde ik me actiever worden. Ik werd actief achter de bar in het baanlozencentrum. Ik heb vervolgens een bus gekocht en ben een eigen verhuisbedrijfje begonnen".

Johan: „Ik heb nogal eens heibel met de verpleging in verband met machtsstructuren die mij voor mijn gevoel belemmeren in mijn ontwikkeling. Ik merk dat de open sfeer bij de groep me op dit moment staande houdt. De gesprekken geven mij moed om de confrontatie aan te gaan. Ik vecht nu voor mijn eigen stekkie en weiger om me te laten leven".

Nellie: „Ik gebruikte veel medicijnen. Via een maatschappelijk werkster kwam ik in contact met Ruggesteun. Ik kickte af van de medicijnen. Tijdens deze periode werd ik goed opgevangen door de groep. Dank zij de groep was ik binnen zes weken van mijn medicijnen af. Ik raakte meer en meer bij de groep betrokken en ging als vrijwilligster meewerken aan het organiseren van activiteiten".

☆De gebruikte voornamen van de leden van Ruggesteun zijn gefingeerd.

WEGGELOPEN PATIËNTEN BIJGESTAAN

Wetswinkel na conflict weg uit de WA-Hoeve

(Van een onzer verslaggevers)

UTRECHT/DEN DOLDER — De Klachten- en Adviesgroep Psychiatrie uit Utrecht (KLAG) heeft dinsdag haar wetswinkel teruggetrokke uit het psychiatrisch verzo gingscentrum Willem Arn Hoeve in Den Dolder.

Reden is een slepend conflict over de toegang tot de gesloten afdelingen Eykman-beneden en Boerhaave. Volgens de woordvoerder van de wetswinkel Rolf Buys is daardoor een onwerkbare situatie ontstaan.

In maart 1981 sloot de KLAG een contract met de Willem Arntsz Hoeve en mocht daar een wetswinkel openen die toegang zou krijgen tot alle afdelingen.

Aanvankelijk wilde de KLAG geen contract tekenen en begon de wetswinkel spreekuren in een gehuurd busje dat vlak voor de ingang van de hoeve werd geparkeerd. Na anderhalve maand en na ondertekening van het contract stelde de directie van de hoeve een plaats op het terrein ter beschikking.

Daarmee was de wetswinkel binnen de inrichting, maar de problemen bleven. De belangrijkste daarvan is de weigering van de directie aan de toegang tot de gesloten afdelingen.

De directie weigert dit omdat de wetswinkel weggelopen patiënten met rechterlijke machtiging met raad en daad zou bijstaan.

„Dat wekt", zegt de directeur J. Vercauteren „aan patiënten de verwachting dat ze op rechtmatige wijze buiten de inrichting kunnen verblijven door die hulp. Die verwachting achten wij vals, het doet de patiënt onrecht en het is bovendien onrechtmatig".

De wetswinkel, die uit zeven vrijwilligers, meest studenten in de rechten en psychiatrie, bestaat, wijzen deze constatering van de directeur met kem af.

Zie verder pagina 3.

WEGGELOPEN PATIËNTEN BIJGESTAAN

Wetswinkel na conflict weg uit de WA-Hoeve

(Van een onzer verslaggevers)

UTRECHT/DEN DOLDER — De Klachten- en Adviesgroep Psychiatrie uit Utrecht (KLAG) heeft dinsdag haar wetswinkel teruggetrokken uit het psychiatrisch verzorgingscentrum Willem Arntz Hoeve in Den Dolder.

Reden is een slepend conflict over de toegang tot de gesloten afdelingen Eykman-beneden en Boerhaave. Volgens de woordvoerder van de wetswinkel Rolf Buys is daardoor een onwerkbare situatie ontstaan.

In maart 1981 sloot de KLAG een contract met de Willem Arntsz Hoeve en mocht daar een wetswinkel openen die toegang zou krijgen tot alle afdelingen.

Aanvankelijk wilde de KLAG geen contract tekenen en begon de wetswinkel spreekuren in een gehuurd busje dat vlak voor de ingang van de hoeve werd geparkeerd. Na anderhalve maand en na ondertekening van het contract stelde de directie van de hoeve een plaats op het terrein ter beschikking.

Daarmee was de wetswinkel binnen de inrichting, maar de problemen bleven. De belangrijkste daarvan is de weigering van de directie aan de toegang tot de gesloten afdelingen.

De directie weigert dit omdat de wetswinkel weggelopen patiënten met rechterlijke machtiging met raad en daad zou bijstaan.

„Dat wekt", zegt de directeur J. Vercauteren „aan patiënten de verwachting dat ze op rechtmatige wijze buiten de inrichting kunnen verblijven door die hulp. Die verwachting achten wij vals, het doet de patiënt onrecht en het is bovendien onrechtmatig".

De wetswinkel, die uit zeven vrijwilligers, meest studenten in de rechten en psychiatrie, bestaat, wijzen deze constatering van de directeur met kem af.

Zie verder pagina 3.

Foto ANP

ZON EN SCHILD A'FOORT TWEE UUR BEZET

HONDERD ACTIEVOERDERS hebben donderdagmiddag gedurende ruim twee uur het psychiatrisch ziekenhuis Zon en Schild in Amersfoort bezet gehouden. Zij protesteerden daarmee tegen de verzorging en behandeling van psychiatrische patiënten die volgens hen tot een grotere afhankelijkheid en onzelfstandigheid leidt. De actievoerders, bijeengekomen op initiatief van het landelijk overleg van wegloophuizen voor psychiatrie-patiënten, beweerden dat Zon en Schild geen aandacht aan de week van de psychiatrie schenkt, die deze week gehouden wordt. De directie onthield zich van enig commentaar.